

Man har troet, at det vilde være hensigtsmæssigt, om man overlod det til Ministeriet at ordne denne Sag saaledes, at der gaves Leilighed til, at Folk, der ikke havde uddannet sig paa et Seminarium og dog vilde gaae Lærerveien, kunde underkaste sig en saadan Examen. Man har derfor tænkt sig, at det maatte overlades til Ministeriet at lade Examen afholde paa det Sted, hvor f. Ex. de fleste Aspiranter havde meldt sig. Det er ogsaa en Følge af dette Forslag, at Udvalget har foreslaaet Udgifterne ved denne Examen noget forøgede — Summen, der handles om, er jo ikke stor, det er nemlig kun 400 Rd. — idet man har troet, at naar der ikke tillige var bevilget Reiseomkostninger og Diæter, kunde Ministeriet (maafløe undertiden trykke sig ved at sende Commisjonen et eller andet Sted hen, hvor det kunde være hensigtsmæssigt for Aspiranterne. Hvad Slutningen af Paragraphen angaaer, nemlig Erlæggelsen af en Kjendelse ved en saadan Examen, Noget, som jo er almindelig ved alle Examina, da have vi sat den saa ringe som muligt, og der er vist ingen Examen, hvorved den er mindre.

Med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holsteb Amt 2den Valgfreds (Tscherning), skal jeg bemærke, at det ikke har været under Omtale i Udvalget, hvorimod Sagen selv har været bragt paa Bane i Udvalget; men, om endstjondt man var enig i, at Seminarielærerne hverken burde være Examinatorer eller Censorer, saa forekom det dog Udvalget at det vilde see underligt ud at optage en saadan Bestemmelse i Lovforslaget. Udvalget gik nemlig ud fra, at man ogsaa her i dette Tilfælde maatte have Tilid til Ministeriet, og da den ærede Minister under Sagens 1ste Behandling har udtalt sig saaledes, at man kan see, at det interesserer ham at bringe denne Examen igang, saa tør man vel ogsaa haabe, at han vil gjøre det paa en saadan Maade, at det stiller sig saa let som muligt for de Concurrerende. I fald man skulde optage en Bestemmelse som den foreslaaede, vilde der være adskillige andre, der ligeledes maatte

være at tage; thi, dersom man ikke gaaer ud fra, at den ærede Minister vil opfylde, hvad der blev udtalt ved Sagens 1ste Behandling, saa vilde han jo have andre Midler til at lægge Hindringer i veien; han kan jo stille saadanne Fordringer til Aspiranterne, at det næsten bliver umuligt for dem at tage denne Examen. Man maatte saaledes f. Ex. tage en Bestemmelse om — og det vilde være ønskeligt, om den ærede Minister vilde udtale sig derom —, hvilke Attester Aspiranterne skulde medbringe for at kunne indstille sig til Examen. Jeg for min Part maatte ansee det for rigtigt, at Sagen blev drevet igjennem paa den Maade, at der ikke blev stillet andre Fordringer til dem, der meldte sig til Examen, end at de skulde medbringe Attest for en skikkelig Wandel og for en vis Alder, og at det f. Ex. ikke blev bestemt, at de skulde have gaaet i den eller den Skole, have været Underlærere og deslige, hvorved det kun vilde gjøres dem mere vanskeligt. Jeg har imidlertid det Haab til den ærede Minister, at han ved de forskellige Bestemmelser, som det jo bliver nødvendigt at give, ikke vil stræbe hen til at forhindre Udviklingen af den private Dannelse, men derimod vil gjøre alt Muligt for at lette den.

Hvad den sidste Paragraph angaaer, da er jeg først idag kommen til at tænke paa, at naar der staar, at det Tilskud til Seminarierne, som udfordres efter denne Lov, bevilliges for Finantsaaret 1857—58, saa er det ligefrem at forstaae saaledes, at der kun tales om de Penge, som udfordres til den forhojede Lønning, hvorimod der ikke i disse Ord er Tale om Penge til en Uvidelse af Bygninger o. s. v., thi dette Sidste gives der ingen Bemyndigelse til, naar denne Lov bliver vedtagen. — Med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet om en Forandring i Lovens Titel, da skal jeg bemærke, at jeg, for min Part, ikke har Noget derimod; thi den forekommer mig noget bestemtere, end Lovforslagets; men den bliver dog i sig selv usfuldstændig, da Loven jo ogsaa handler om en Uvidelse af Seminarierne.